

Kommer skatten snart vara ett minne blott? Läs om ekonomins dramatiska framtid

Höga kusten

Platsen där havet möter bergen och vintern känns närmare än någonsin

Matkrisen

Är matpriserna här för att stanna? Läs vad chefsekonomen säger

Sveriges Miss Saigon

Feline Andersson är tillbaka i rampljuset efter sin braksuccé i Wicked!

TÄVLING

VINN

EN UTGÅVA AV

VIVECAS SENASTE

BOK

PERNILLA WAHLGREN

Pjäsen som går åt helvete kommer till Stockholm. Göta Lejon förbereder sig för allt som kan gå fel!

**LÄR DIG
PYNTA INFÖR
HALLOWEEN**

VERO

STEN

25 böcker på sexton år. Översatt till trettio språk. En tv-serie som lockat miljoner tittare. Viveca Sten har byggt sitt eget imperium av spänning. Nu återvänder hon med Gränsöverskridaren, en mörk och tempoladdad thriller där Åres fjällidyll spricker upp i smuggling och svek.

Det började 2008. Sedan dess har Viveca Sten skrivit sig rakt in i det svenska deckarundret. 25 böcker senare, översatt till ett trettio språk och med en tv-succé i ryggen, släpper hon nu Gränsöverskridaren. Att allt gått så fort känns fortfarande överkligt, säger hon.

Hur känns det att nå bok nummer 25?

– Det känns jättespännande. Min ambition är alltid att läsarna ska känna att den senaste boken är min bästa hittills. Om jag lyckas med det, då har jag gjort rätt.

Vägen hit började i skärgården. Serien om Sandhamn, med polisen

Thomas Andreasson och juristen Nora Linde, växte snabbt till en av Sveriges mest lästa kriminalromaner. Elva böcker senare hade Sten etablerat sig som en central röst i svensk krim. Serien översattes till över 30 språk och blev tv-serien Morden i Sandhamn, som lockade miljonpublik varje säsong. För många läsare och tittare blev Sandhamn lika med Sten, platsen för hennes genombrott och hennes stil.

När Viveca bytte miljö från skärgårdens seglarliv till Åres fjällvärld var det därför ett vågat steg. Men hon visste att hon behövde något nytt. Med karaktärer som Hanna Ahlander och Daniel Lindskog öppnades en ny spelplan: vinterns

hårda villkor, byns slutna gemenskap, kylan som letar sig in i relationerna. De senaste böckerna har visat att flytten var lyckad. Åre-serien har snabbt hittat sin egen publik, utan att förlora de läsare som följt henne från början.

Den nya boken Gränsöverskridaren skiljer sig tydligt från föregångaren Benådaren. Där byggde spänningen på långsam psykologi, på gamla människor som mördades i sina hem. Nu accelererar handlingen från första sidan: narkotikasmuggling över norska gränsen, en tonåring som fastnar i farliga chattar och tre familjer som anländer till fjällen med mörka hemligheter i bagaget.

Tävla och vinn
en utgåva av
Gränsöverskridaren

Svara på frågan: Hur
många böcker har Viveca
sålt internationellt?

1: 3 miljoner

X: 5 miljoner

2: 10 miljoner

Mejla ditt svar till

Tavling@magasingruppen.se

Skriv "Viveca" i ämnesraden.

DET ÄR **TIO**
PROCENT PASSION
OCH
NITTIO
PROCENT
DISCIPLIN. UNDER
SKRIVPERIODER GÅR
JAG UPP
TIDIGT
, GÖR **YOGA**, ÄTER
FRUKOST OCH
SÄTTER MIG VID
DATORN

Viveca växlar gärna tempo mellan böckerna. Hon vill undvika att upprepa sig själv, rädslan för att skriva samma historia två gånger driver henne att hela tiden hitta nya vägar.

Var hittar du dina gestalter?

– Jag skriver alltid ett synopsis på runt 25 sidor, men under skrivandet förändras mycket. Personer dyker upp som jag inte hade planerat, andra försvinner, och ibland betar sig huvudkaraktärerna helt annorlunda än jag hade tänkt.

För Sten är det nästan som att karaktärerna kliver in i rummet

och vill prata. Hanna, Daniel och de andra är inte färdiga figurer när hon sätter sig vid tangentbordet. De blir till längs vägen, förändras och fördjupas. Det är just det som gör att läsarna ofta fäster sig så hårt vid dem. Vissa skriver till henne och berättar att de lika gärna vill veta hur det går för Daniel och Nora som vem som egentligen begått brottet. För Sten är det ett kvitto på att relationerna bär berättelsen.

Hur ser en typisk skrivdag ut?

– Det är tio procent passion och nittio procent disciplin. Under skrivperioder går jag upp tidigt,

gör yoga, äter frukost och sätter mig vid datorn. Jag skriver sex till sju timmar om dagen, även helger, och när grundmanuset är klart börjar den stora redigeringen.

Arbetsdagen är strikt, men Viveca beskriver den som nödvändig. En tredjedel är själva grundtexten, resten handlar om att fila, skära, bygga upp på nytt. Hon skiljer på promotionsperiod och skrivperiod. Under promotion åker hon på intervjuer, träffar läsare, gör poddar och tv. Under skrivperiod gäller rutinen. I Åre tar hon gärna en paus mitt på dagen, fyller lungorna med kall luft, och återvänder sedan till

tangentbordet med klarare blick. Någon skrivkramp har hon aldrig upplevt. Däremot är början alltid en kamp. De första hundrafemtio sidorna kan kännas som en mur. Vissa böcker flyter lätt, Gränsöverskridaren var en sådan. Andra är tyngre. När hon skrev Benådaren återhämtade hon sig fortfarande efter en allvarlig skidolycka. Smärtan och tröttheten gjorde arbetet långsamt, men slutresultatet blev starkt.

Relationerna mellan karaktärerna är själva kärnan. Viveca vill förstå varför en människa går över gränsen, varför någon begår ett mord, varför en polis reagerar som hen gör. Den psykologiska dimensionen är minst lika viktig som gåtan i sig.

Hur mycket påverkas du av samtiden?

– Ja, fast inte på ett medvetet sätt. Jag bestämmer mig inte för att skriva om det mest aktuella, men jag påverkas av samma nyheter som alla andra. Det sätter sig i undermedvetandet och dyker upp när jag skriver.

Sten ser hur verkligheten alltid letar sig in. Hon kan läsa en notis eller höra ett samtal som sedan fastnar och får liv i berättelsen. Samtidigt vill hon inte bli en dagsaktuell kommentator. Det är de tidlösa konflikterna som driver henne: skuld, lojalitet, begär, makt. Det som alltid funnits och alltid kommer att finnas.

Att skriva deckare i Sverige innebär att vara en del av en lång tradition. Viveca är medveten om att hon står i raden efter Sjöwall Wahlöö, Henning Mankell och Camilla Läckberg. Hon ser också hur svensk krim fortsätter att hitta läsare i land efter land. Hennes egna böcker har nu sålts i miljoner exemplar världen över. Framgången är svår att greppa, säger hon, men den visar att berättelser om människor som hamnar i gräns-

Jubileumsåret 2025

- 25 böcker utgivna
- 5 miljoner sålda böcker i Sverige (över 10 miljoner internationellt)
- Morden i Sandhamn fyller 15 år och släppte jubileumssäsong i augusti
- Åremorden utsågs till årets mest sedda svenska serie på Netflix och toppade listorna i 33 länder

situationer berör oavsett var man bor.

Vilket är ditt bästa råd till blivande författare?

– Läs mycket. Och sätt upp mål, även små. Om du skriver en sida i veckan blir det så småningom en bok. Det viktiga är att ha något på pappret, annars finns inget att utveckla.

För att hålla sin egen läsning vid liv använder hon ljudböcker. Nästan två timmar om dagen blir det, ofta under vardagssysslor. Det är ett sätt att alltid ha nya berättelser nära, ett komplement snarare än

en ersättning för tryckta böcker. Och framtiden? Viveca är försiktigt optimistisk. TikTok-trenden BokTok har fått unga att upptäcka läsningen, och skolornas läslov har blivit en påminnelse om att böckerna fortfarande spelar roll. Hon tror att efter år av snabba klipp på sociala medier söker sig många tillbaka till längre berättelser, sådana som får ta tid.

Snart är det dags igen. Den 6 oktober släpps Gränsöverskridaren. Om allt går som hon hoppas kommer läsarna tycka precis det hon själv strävar efter varje gång: att det här är hennes bästa bok hittills.

Foto: Gösta Fries/Kajsa Göransson/Peter Knutson
Text: Redaktionen

1

Orhan Çakir kisar genom snöyran framför Volvons strålkastare. Vindrutetorkarna kämpar mot de stora flingorna och sikten är usel. Enligt temperaturmätaren är det minus tio, men den isande vinden får det att kännas kallare.

Bilen gungar till varje gång en häftig vindpust kommer farande.

Allt är så förbannat vitt.

Orhan svär en tyst ramsa och sneglar mot Benne, som sitter bredvid honom i passagerarsätet. Han är inte direkt till någon hjälp, stirrar bara framför sig med surmulen min.

De har varit på väg hela natten, har kört upp från Trelleborg där de hämtade leveransen igår kväll. Till slut var de tvungna att stanna i Östersund för att äta och vila i några timmar. De är redan sena, har en tid att passa vid norska gränsen där leveransen ska ske. Orhan borde verkligen gasa på, men i det här vädret vågar han inte öka hastigheten. Vägbanan är täckt av snö och han har bara sommardäck. I Skåne är det fortfarande tolv grader på dagarna. Han var helt oförberedd på att det skulle vara vinter i Jämtland, trodde att det skulle bli en enkel match att köra dit.

I stället har han hamnat mitt i en jävla snöstorm.

En halvt översnöad skylt med namnet "Nälden" dyker upp utmed vägkanten. När Orhan flyttar blicken ser han plötsligt en stor, mörk skepnad som rör sig framför dem på vägen.

"Akta älgen!" vrålar Benne.

Det går på ren instinkt när Orhan vräker ratten åt höger. Det enda han kan tänka är att han måste sikta på bakbenen, undvika en frontalkrock till varje pris. Han kramar ratten så hårt att

fingrarna värker, allt går både fort och långsamt.

Nu är det bara ett par meter kvar. Älgen är så nära att han skulle kunna sträcka ut handen genom rutan och ta på den.

Orhan inser att han inte kommer att klara det.

Han och Benne är körda.

Helst vill han bara knipa ihop ögonen och skydda ansiktet med händerna, ändå stirrar han som hypnotiserad på det väldiga djuret. Som i ultrarapid passerar de bakbenen med någon decimeter till godo och sedan är de förbi. Utan att Orhan riktigt förstår vad som hände har de mirakulöst undgått katastrofen.

Bakvagnen sladdar till, men mot alla odds lyckas han behålla kontrollen och blir kvar på den snöiga vägbanan.

”Varifrån kom den där jäveln?” andas Benne med uppspärrade ögon. ”Den bara stod där!”

Hjärtat bultar i bröstet på Orhan, adrenalinet pumpar i blodet. Han mår illa vid tanken på vad som kunde ha hänt om älgen rört sig bara en aning mer åt höger.

En parkeringsficka dyker upp framför dem och han svänger in, måste få några minuter att hämta sig.

”Helvete, vad nära det var att vi krockade”, säger Benne.

Rösten skär sig. Han är så vit i ansiktet att det nästan är självlysande. Benne är sex år yngre än Orhan, har fyllt tjugoett, men just nu får rädslan honom att se ut som en tonåring.

Orhan lutar sig tillbaka i förarsätet och försöker djupandas. Han darrar i hela kroppen, men vill inte visa sig skärrad inför Benne.

Kallsvetten rinner i nacken.

Han borde låta bli, har redan tagit speed under resan för att hålla sig vaken, men sträcker sig ändå efter vodkaflaskan som ligger i handskfacket. Utan att tveka drar han i sig några snabba klunkar, behöver alkoholen för att orka fortsätta.

Vilken idiot han var som tog på sig det här uppdraget.

Han kunde ha varit kvar i Malmö. Suttit med en öl hemma i lägenheten, tillsammans med Lia. Hon skulle ha lett mot

honom, de skulle ha tjafsat om vilken film de skulle kolla på eftersom hon gillar romantiska komedier som Bridget Jones och han vill titta på action.

Fuck, fuck, fuck.

Orhan slår med knuten näve på ratten. Han hatar snö, det är därför han bor i Malmö, så långt söderut man kan komma i Sverige. Hans familj härstammar från varmare trakter, Orhan skulle aldrig komma på tanken att frivilligt ställa sig på ett par skidor.

”Vi behöver dra”, säger Benne och sväljer. ”Annars kommer vi för sent till mötesplatsen.”

”Snart”, mumlar Orhan.

Han vet att Benne har rätt, men när han skruvar tillbaka korken på vodkaflaskan skälver fingrarna så mycket att han knappt får på den.

Han kan inte börja köra än, måste sitta kvar ett tag och samla sig.

Enligt instruktionerna ska de fortsätta på E14 tills de har passerat Duved, där ska de byta till länsväg 322 och fortsätta i nordvästlig riktning. Alldeles nära gränsen ska det finnas något som heter Skalstugan. Intill den går en gammal led, Karl Johansvägen, som korsar direkt in i Norge.

Genom att köra där undviker de både tullbevakningen och kamerorna på 322:an, liksom den hårt påpassade gränsövergången i Storlien.

Såväl Jämtlandspolisen som tullen har skalat upp sin bemanning den senaste tiden. Trycket har ökat väsentligt, precis som risken för att åka fast. Det har blivit svårare att rekrytera kurirer.

Men Hassan har försäkrat honom om att det här är ett riskfritt alternativ.

Och han betalar extremt bra.

Orhan stryker undan det svarta håret från pannan, försöker tänka igenom urspungsplanen. Den norska kontakten från Trondheim ska möta upp med fyrhjuling på andra sidan grän-

sen. Orhan har fått koordinaterna och en pin på Google maps för att hitta rätt.

Allt han behöver göra är att svänga ut på vägen igen och fortsätta.

Men det var ingen som sa något om en rykande snöstorm när saken gjordes upp. Orhan känner hur han hatar Norrland av hela sitt hjärta. Vad är det för jävla ställe där det snöar redan i oktober?

2

Spegelbilden som möter polisinspektör Hanna Ahlander när hon öppnar dörren till Åre polisstation och skyndar in till eftermiddagsmötet, påminner henne om en vaggande valross.

Eller möjligen en enorm ballong redo att spricka vilken minut som helst.

Hon är i slutet av vecka trettiofem, barnets ankomst är beräknat till den fjärde december. Men att döma av hennes utseende skulle bebisen kunna ploppa ut redan imorgon. Och den fluffiga röda dunjackan, som hennes sambo Henry gav henne när den vanliga inte gick att knäppa längre, gör inte saken bättre. Den får henne att se ut som ett jättelikt trafikljus.

Kollegorna flyttar sig instinktivt åt sidan när hon gungar fram i korridorerna.

Med en irriterad suck går Hanna in på sitt rum för att hänga av sig ”tältet”, som hon i tysthet kallar presenten från exklusiva Moncler. Om hon fått bestämma hade hon köpt något billigt på rea, eftersom hon redan bestämt sig för att aldrig mer svälla upp på det här viset igen. Så fort barnet är fött tänker hon skänka bort plagget, oavsett vad det kostade från början.

Hon kan fortfarande känna sig smått överväldigad av situationen, vaknar ibland och tror att graviditeten inte är på riktigt.

Nästa år fyller hon trettionio och nu ska hon bli mamma.

Helt oplanerat, dessutom.

Hanna går bort till pentryt för att hämta en kaffe innan mötet börjar. De fyra första månaderna av graviditeten mådde hon illa bara hon kände lukten av kaffebönor. Tack och lov gick det över ungefär samtidigt som hon slutade kräkas på morgnarna.

Numer får hon visserligen halsbränna om hon dricker fler än två koppar på raken, men hon är ändå lycklig över att kunna börja dagen med en rejäl dos koffein. Särskilt dessa dagar, när hon är så trött om morgnarna. Kroppen är tung som bly och hon orkar knappt ta sig ur sängen.

Dörren till stationen öppnas igen och hennes kollega Rafael Herrera, eller Raffe som alla säger, stiger in. Raffe jobbar som lokal utredare, men rycker då och då in på Grova brott när de behöver förstärkning.

”Allt väl?” säger han och gäspar diskret.

Idag ser hans hy direkt glåmig ut. Raffe har mörka cirklar under ögonen och hästsvansen är rufsig. Han fick sitt första barn i början av september, när sambon Nilla födde deras son efter en rad IVF-behandlingar. Alla på stationen känner till hur länge de fick kämpa för att bli föräldrar, Hanna minns fortfarande hans strålande ansikte när han berättade att de äntligen var gravida.

”Hur är det med dig?” säger Hanna över axeln. ”Du ser trött ut.”

”Lillkillen skrek hela natten”, stönar Raffe. ”Vi börjar tro att Bastian har kolik. Det var omöjligt att sova mer än någon timme i stöten.”

Kaffemaskinen gurglar till och Hanna sträcker sig efter sin mugg. För säkerhets skull nappar hon åt sig ett par pepparkakor från en burk som en vänlig själ lämnat på matbordet. Hennes sötsug har närmast exploderat den senaste månaden, hon längtar hela tiden efter något att tugga på.

Cravings, hade hennes storsyster Lydia konstaterat med ett skratt när Hanna beklagade sig.

”Hanna? Kommer du?” hörs en välbekant röst eka genom korridoren.

Det är Daniel Lindskog som undrar vart hon tagit vägen. Han är Hannas närmaste kollega och parhäst på enheten för Grova brott. Till skillnad från henne är Daniel alltid sjukt punktlig.

Han har naturligtvis redan slagit sig ner i konferensrummet för att i god tid koppla upp dem mot Östersund.

”Jag måste gå, vi har möte om samarbetet med norska polisen”, förklarar hon för Raffe och skyndar i väg.

Det gäller att utnyttja alla befintliga resurser maximalt, oavsett vilket land man är stationerad i. Knarksmugglingen mellan Norge och Sverige har ökat lavinartat den senaste tiden.

Det börjar likna en epidemi.

3

Eva, klassens mentor, ger Luca en bekymrad blick genom sina tjocka glasögon.

Han sitter längst bak i klassrummet och Eva står i gången mellan bänkraderna. Hon sträcker över provet i svenska som de skrev i förra veckan och de många röda bockarna lyser mot Luca.

Han ser hur klasskamraterna som sitter längre fram vänder sig om. Här och där hörs fnitter. Någon viskar något som han inte uppfattar men att Lucas resultat är sämst i klassen, det begriper alla.

Lucas kinder hettar av ilska och skam, men han försöker se oberörd ut. Det vore ännu mer skämmigt att visa att han faktiskt bryr sig.

Malte, hans bästa kompis som sitter några bänkrader längre bort, mimar: *Sorry*.

”Det är tråkigt att det gick dåligt igen”, säger Eva.

Luca nickar, för vad ska han säga? Hur han än försöker hoppar bokstäverna bara omkring på pappret. Han kan omöjligt koncentrera sig när de har prov, i stället vandrar tankarna i väg åt alla möjliga håll. Mest sitter han och stirrar ut genom fönstret, väntar på att klockan ska ringa så att det blir rast och han får gå därifrån.

”Vi kanske kan fixa lite stödundervisning till dig inför vårterminen”, fortsätter Eva.

Hon har sänkt rösten, men Luca bara vet att alla ändå hör vad hon säger. Han böjer ner huvudet så att det långa lockiga håret faller ner som ett skydd mot omvärlden. Det enda Eva

lyckas med just nu är att bekräfta det som både Luca och alla andra redan känner till.

Att han är dum i huvudet, en idiot som varken hänger med eller ens fattar hälften av det som sägs på lektionerna.

Luca är bara sämst.

Eva påminner om en ledsen chihuahua där hon står framför honom. Ögonen förstoras bakom de svartbågade glasögonen. Hennes näsa är kort och spetsig och läpparna alldeles fnasiga.

Han känner igen den besvikna minen, det är samma som morsan brukar få när han berättar för henne hur det går i skolan.

”Vad tror du om det?” säger Eva, fortfarande med alldeles för hög röst. ”Kanske några timmar efter skolan ett par dagar i veckan? Du måste ju klara de nationella proven. Nästa termin är det dags att söka till gymnasiet.”

Luca skiter i gymnasiet, men orkar inte påpeka det. Vill bara att Eva ska bli klar så han får dra därifrån. Det är sista lektionen för dagen, sedan väntar höstlovet och då slipper han skolan i en hel vecka.

”Luca?” säger Eva, så att han måste se upp igen.

”Visst.”

Luca rycker på axlarna. Sedan vänder han på provet så att framsidan ligger mot bordsytan. Då behöver han åtminstone inte se bokstaven F som skriker ut hans misslyckande inför hela klassen.

Länklista

www.affordableartfair.com
www.albertbonniersforlag.se
www.allthingslive.se
www.anora.com
www.bokforlagetpolaris.se
www.bookmarkforlag.se
www.countrysidehotels.se
www.destinationjonkoping.se
www.dtm.se
www.exoticsnacks.se
www.foodmark.se
www.forum.se
www.fritanke.se
www.godmorgon.com
www.granarolo.se
www.grandlive.se

www.gronalund.com
www.hassleholm.se
www.kristianstad.se
www.kulturbolaget.se
www.kumla.se
www.kumla.se
www.livenation.se
www.luger.se
www.modernista.se
www.nok.se
www.nordics.edrington.com
www.norrdans.se
www.norrvikenbastad.se
www.norstedts.se
www.openhousestockholm.com
www.ordfrontforlag.se

www.orklafoods.se
www.ostgotateatern.se
www.paraply.se
www.quorn.se
www.skandesdansteater.se
www.solvesborg.se
www.solvesborg.se
www.sonymusic.se
www.sonymusic.se
www.storateatern.se
www.sverigesbryggerier.se
www.tutankhamon.se
www.visitlinkoping.se
www.wwd.se